

Chaos v životě, chaos v zemi.....10-12

Až v krku.....18-19

ΛΙ-ΕΙ.....13-17

FOTO A ILUSTRACE.....20-22

Sama v koutě vzlykám...13

Sladký úsměv.....13

Metamorfóza.....14

Vnímám.....14

Pro slepičí kvoč.....15

Óda na studentskou poezii...15

To moje.....16

O počasí (o cem jinym).....17

na dne lahve.....17

HERNÍ NOVINKY, GOTY 2025.....27-29

REDAKCE: Klára Nováková 2.A, Klára Illková 2.A,
Valerie Důmová 2.A

GRAFIKA: Sofie Brunerová 2.G

PRÓZA, POEZIE: Filip Kasan (absolvent, dosluhující redaktor), Eva Smolíková (absolventka), Zuzana Syřišťová, Filip Hlíník, Rozálie Julie Ambrožová, Martin Alan Dušek, Adéla Pirošová, Anna Jarošová, Jana Košanová, Pavel Žďárský, Silvie Hrstková

FOTOGRAFIE A ILUSTRACE: Kristýna Chlupová, Alžběta Mázlová, Zuzana Syřišťová, Silvie Hrstková

PATRONACE: Jana Košanová, Jana Mezerová, Martin Hyánek

VYDÁNÍ: Prosinec 2025

Vyšší odborná škola pedagogická a sociální,
Střední odborná škola pedagogická a
Gymnázium, Praha 6, Evropská 33

OBSAH

SLOVA REDAKCE.....2-3

UČITELSKÉ PŘÍSPĚVKY.....23-26
Příběhy z Bakawebu.....23
Zmatek nad zmatek.....26

ZE ŽIVOTA ŠKOLY.....4-9

Sudoku na časy, kdy budete mít chaos v hlavě...

4	7		6					
5	3			9	4	6		8
6			7	8		2	4	5
2	4	6				5		1
		9	5	4				6
	5		2	6	8		9	3
9	2			7	6	3	1	
8		4	3	2			6	
		3		1		8		2

Otázka Větráku: Co způsobuje chaos ve vaší hlavě?

chaos v hlavě

Praha 6

VĚTRÁK
zima
2025

Finančně podpořeno
MČ Praha 6

Všem z Evropské,

tady, tím míněno na naší vaší škole, se věci mají, a v době našeho studia se měly tak, že v pozicích jako byl parlament, časopis nebo školní rada končí ti, kteří se nejvíc projevují. Ostatně nejedná se o pravidlo a zpětně vždy čas ukáže, jestli do pozice dosazený člověk je a byl nejlepší volbou. Pak jsou ty případy jako ten náš. Tři bojovníci ve zbrani, kteří tedy moc znalostí po prvním roce pobrat nestihli, si usmysleli, že se pokusí o dosti drzý a snad adekvátně směšný kousek, kterým bylo vedení školního časopisu – tehdy čerstvě vyznamenaného cenou za nejlepší středoškolský časopis v Praze. To je určitě vysoká prestiž, akorát s tak vysokou laťkou, se těžko skáče dál dá se jen obhajovat podobným způsobem.

Minulá redakce byly naše moc dobré kamarádky a Větrák nám předaly, protože jsme si spolu velice intenzivně porozuměli. Naše ambice nevznikly z ničeho jiného, než z dobré známosti a dobré vůle „to nepos*at“. Jestli jsme to tedy nepos*ali, mohl posoudit každý, kdo měl to privilegium studovat nebo snad učit na Evropské poslední 3 roky. Nás osobně to prostě fakt bavilo. Dělalí jsme si srandu z naší neproduktivity, z našeho ne/braní vážně deadlinů pro posílání textů na korekturu a z ručního šití časopisů na sešíváče, která byla na celé škole jen jediná a měla v času nouze cenu zlata. Byla to pro nás zábava a chtěli jsme, aby to tak bylo i pro čtenáře. Každého respondenta jsme si vždy vážili víc než jedničky z biologie, a i přes občasnou (dle někoho) morbidnost zasláného materiálu, se tím spíš jednalo o médium autenticky vystihující náladu studentů na Evropské.

Za nás zbývá dodat hodně štěstí nové redakci a Evropské, aby s ní Větrák zůstal ještě dlouho a pořád bavil a lidi do něho rádi přispívali a rádi ho četli.

Za bývalé větráky – Větráka Jendu a Větráka Bertáka,

Větrák Filip ;)

Hades II

Hra přímo dělaná pro milovnický roguelite. Dovolím si říct veledílo malého, amerického studia Supergiant Games, které je krásným příkladem toho, že není třeba několikatisícového týmu designerů, aby vznikl titul který posadí na zadek kritiky, i normální hráče.

Lidi, kteří mě znají, asi nepřekvapí, že předchůdce na mě ve Steam doporučených hrách vyloženě mrknul svým názvem. A myslím, že Hades (jak I tak II) bude slastí pro kohokoliv, kdo miluje herní design, hudbu, a nebo, jak vyplývá z názvu, řeckou mytologií.

Dle mě navazuje na hru z roku 2020 skvěle. Příběh přenáší k sestře bývalého protagonisty Zagrea- Melinoë. U té je hned ze začátku vidět, že má mnohem lepší schopnosti a vybavení.

Děj hodně zkrátím především kvůli tomu, že se chci vyhnout spoilerům :D. Melinoë je princeznou podsvětí, tudíž dcerou Háda a jeho milé Persefony. Je od mala vychovávána Hekaté, od níž je učena magii. Podsvětí začne vládnout Kronos, a to je hrozbou pro její rodinu. Takže zatímco Zagreus putoval komorami z podsvětí ven, Melinoë prochází Řeckem dovnitř. Vzdoruje mu, a jejím cílem je ho sesadit z trůnu. Bude to jednoduchá cesta? Určitě ne. To je krása roguelike/lite her. Člověk se nenudí, jelikož ho titul zkouší a trénuje jeho nervy.

Co na Hades miluju, jsou postavy. Těší mě, že ty se vystřídaly. V jedničce jsme se setkali s mrtvými hrdiny, jako Achilles a Patrokles (ano, musím je zmínit... :)), Orfeus a Eurydika, Sisyfos a mnohé další, ve dvojce potkáváme stále živé hrdiny. Odysseus, Arachné, Herakles, Polyfémos.. Ráj pro milovníky mytologie!

Grafická stránka hry je samozřejmě, stejně jako u jedničky, perfektní, geniální, nádherná. Postavy mají krásné designy, prostředí je skvěle nakreslené... Dialogy jsou vtipně napsané, pokaždé se objeví nový voice line. Myslím že je jasné, jaký ohlas titul dostal. I největší kritici v recenzích nestrhli body!

Velice rychle se dostala mezi nominanty Game of the Year (v době vydání Větráku už nejspíš vyhlášeným! Držím Hades a KCD2 palce :)), lidé ji kupují a přinášejí zaslouženou slávu Supergiant Games.

Věřím, že studio čeká skvělá budoucnost, a to oprávněně. Hades II už v předběžném přístupu všechny ohromila, a co teprve v klasickém vydání...! Hodně sequelů dle mě končí přílišně, ale tenhle je pravým opakem.

Jděte tedy porazit Krona!

Větračka Klára

Slovo nové redakce

Dobrý den, čauahoj!

Na konci minulého školního roku jsme od předešlé redakce obdržely břímě o hmotnosti několika Větráků. S nadšením jsme tuto důležitou funkci šéfů našeho školního časáku převzaly, ale byla to past. Jak se dělá, takový časopis?

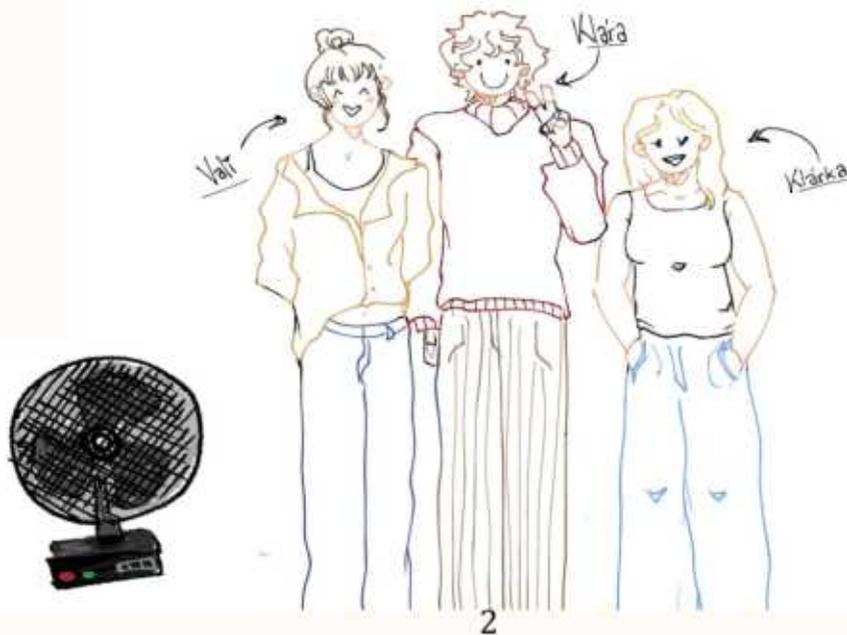
To my samy nevíme. A to nás přivedlo k názvu tohoto čísla. Chaos.

Původní plán byl vydat Větrák v říjnu. To očividně moc nevyšlo.

Se staženým ocasem píšeme tento text v listopadu, s očekáváním, že číslo bude prosincové. Omlouváme se a doufáme, že příští vydání už zvládneme rychleji.

Vaše nové Větračky!

PS: Udělaly jsme revoluci, Větrák už nebude vznikat ve Wordu, nýbrž v Canvě. Díky paní učitelce Váňové za doporučení. Word je příšernej.

SYMPOZIUM

V tomto čísle bychom rádi připomněli sympozium, které se uskutečnilo 13. března 2025 na naší škole. Během dne k nám zavítali sportovci, novináři, zpěváci, výtvarníci, herci a řada dalších odborníků, kteří se s námi podělili o své zkušenosti a pohledy na svět.

Z vlastní zkušenosti mohu říci, že den nebyl jen plný inspirativních setkání, ale přinesl i řadu organizačních výzev. Mnohé detaily se musely doladit přímo za pochodu, ale díky skvělé spolupráci celého týmu se podařilo vše zvládnout hladce.

Za organizátory bych chtěla srdečně poděkovat všem dobrovolníkům, kteří se podíleli na přípravě i průběhu akce, a také všem hostům, kteří přijali pozvání a obohatili program svými příspěvky.

Den jsme si opravdu užili a nyní se již těšíme na další ročník symposia. Novému organizačnímu týmu přejeme mnoho sil, inspirace a úspěchů.

Za organizační tým
Zuzana Syřišťová

Zmatek nad zmatek!

tentokrát nenapsal Jules Verne, ale Pavel Žďárský

Chaotické pobíhání po budově naší školy postihne kdejakého nováčka, učitele nevyjímaje. Zmatek zdárně podporuje zachované historické, leč nepřliš srozumitelné číslování učebeu. Když navíc tvůrkyně rozvrhu v r. 2008 zapomněla, že v č. 116 VŽDY učí již bývalá kolegyně matematiku, jelikož v ní má svůj meotar („předchůdce dataprojektoru“), byl jsem dokonale ztracený a dalo fušku své prvačky objevit. Ony se však kupodivu trefily správně...

Nešetřily mne ani maturantky. První pokus, kdy se mi schovaly za velkou nástěnkou, ještě nevyšel, protože jim pod nástěnkou koukaly nohy. Podruhé se poučily a chytře vyběhly o patro výš, aby od ateliérů pozorovaly mé zmatené hledání zmizelé třídy, kterou jsem chtěl poučit o středověké filosofii.

Vrchol všeobecného zmatení však přišel na apríla v roce 2019. Ve třídě seděla jiná než očekávaná sestava, což mne v prvním okamžiku nerozrušilo. „Došlo ke změně rozvrhu?“ položil jsem řečnickou otázku do nezvyklého ticha a jal se otevírat elektronickou třídní knihu. Ani druhý pohled mne ještě nerozrušil: „Aha, ale není to zaneseno v rozvrhu...“ Nastal ovšem technický problém, jak zapsat absenci, když mi to program Bakaláři neumožňuje. To už se třída hlasitě uculovala. Zároveň se z chodby ozývaly hlasité zmatené hlasy, což mne přimělo vykuknout na chodbu. Tam pobíhali další pedagogové, kteří nenašli správné obsazení tříd, a tak mi to došlo. Dnes je apríla a třídy se důmyslně proházely. Trvalo delší dobu, než si každý vyučující našel tu svou, ale pak byl za hledání odměněn v cíli květinou. Celý žertík vymyslel student, který se později stal našim kolegou. Uhádnete, kdo to byl?

Nominanti na GOTY 2025

Hollow knight: Silksong

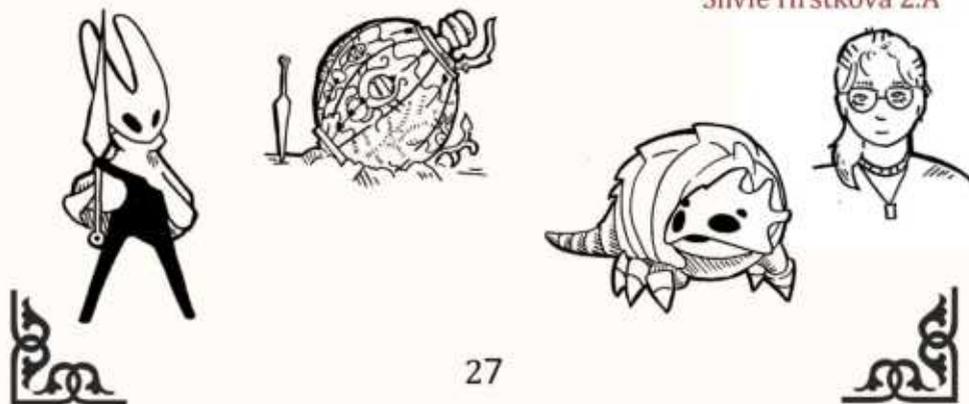
Akční dobrodružná hra s osobitým stylem od australského studia Team Cherry - sequel ke hře Hollow Knight.

Šest let očekávaný herní titul konečně spatřil světlo světa - Silksong. Nezávislé tříčlenné studio, Team Cherry, se na vývoji hry opravdu vyřádilo. Rozmanitý design charakterů, rozrostlá mapa a poutavá hudba - to vše Silksong obsahuje. Hra samotná je ručně stvořená. Postavy mají lehce atypický design - jsou to totiž brouci v širém a bohatém starověkém království.

A o čem, že hra vlastně je? Tajemní, v bílém plášti zahalení brouci, převážejí uvězněnou Hornet v kovové kleci.. avšak ona zázrakem uniká. Nebo to náhoda nebyla? - Protagonistkou Silksongu je již mnou zmíněná Hornet - lovkyně s akrobatickým stylem pohybu. Putuje po mysteriózním království plném přátel i nepřátel. Hornet hledá pravdu... pravdu, která stojí za jejím zajetím.

Doporučuji si zahrát nejdříve předcházející hru Hollow Knight, avšak nutnost to není. Mimo krásnou grafiku a hudbu, počítejte i s náročnou hratelností. Nenechte se tím ale odradit! Neboť pocit vítězství je sladký!

Silvie Hrstková 2.A

Ahoj Evropská,

tímto příspěvkem bych chtěla poděkovat všem, kteří mi umožnili barevnou zeď na školní zahradě zhotovit, především tedy spolužákům a kamarádům, kteří se mnou zvládli horké i chladné dny při malování. Jsem vděčná, že jsem mohla zanechat kousek sebe na místě, které mám tolik ráda. Doufám, že vás pohled z okna alespoň trochu rozveselí!

Evropská, budeš nám chybět.

Eva Smolřková

PODĚKOVÁNÍ:

Filip Smolřk
Alřbřeta Trefnř
Ilja Kolbek
Amřlie Rouřkovř
Livie řtrnřctř
Kateřina Kottovř
Lucie Miřkovskř
Jakub Cettl
Barbora Wildovř
Veronika řejkovř

Když se pan Slunečnička vespinkal, tak jsme jeli dál, a posuvali jsme se blíže k moři. Naším prvním městem u moře bylo St. Malo. Jedná se o přístavní město s krásnou pláží, která se odkrývá každým odlivem. V Bretani je totiž příliv a odliv velmi výrazný, je to jeden z největších v Evropě. (Může dosahovat rozdíl 12-14 metrů! Wau! Masivní.) Pokud jste vášniví sběratelé mušliček, toto je pro vás skvělá příležitost, jak rozšířit vaši sbírku. Odliv nám taky odkryl cestu k pevnosti, která je umístěná nad hladinou cca 20 m od pláže.

Šly jsme bosky, protože odliv ještě nebyl odlit a občas někde vykoukla vlna. Šlapaly jsme přes všechny možné kameny (Tentokrát to menhiry nebyly... :D), mušle a písek. Hmm, asi se ptáte, jaké to v té pevnosti bylo?

Nebylo.

Bylo zavřeno.

Takže naše utrpení bylo zbytečné, ale vlastně ne, alespoň jsme měly hezky promasírovaná chodidla.

Celkově bylo asi St. Malo jedno z našich nejhezčích míst, co jsme v Bretani viděly.

Příběh Richardova domácího mazlíčka

Vážená paní profesorko, prosím o omluvení z vyučování dnes 1.- 4. vyuč. hodinu. V kotci a na tlapkách králíka jsem našel stopy krve. Z toho důvodu s ním musím podstoupit akutní veterinární vyšetření. Děkuji za pochopení.

S pozdravem Richard Malátný

Vážená paní profesorko,

prosím o omluvení z výuky ve čtvrtek a v pátek 1.- 2. vyučovací hodinu. Vyšetření s králíkem jsem již absolvoval, z důvodu neodkladné péče o něj (ranní podávání antibiotik a analgetik atd.) se však nebudu moct na zmíněné hodiny dostavit.

S pozdravem Richard Malátný

Vážená paní profesorko,

prosím o omluvení na 1.- 4. vyučovací hodinu z důvodu zhoršení zdravotního stavu králičice a nutnosti akutní veterinární prohlídky. Také jsem se chtěl zeptat, zda bude nutné další návštěvy lékaře dokládat (všechny zmíněné akce pokud možno přesouvám mimo vyučovací dobu, přesto ale spoustu hodin zameškám). Nevím, kolik prohlídek/zákroků mě čeká.

Předem děkuji za odpověď.

S pozdravem Richard Malátný

Předoperační vyšetření

Vážená paní profesorko,

je mi líto, ale nemohu jinak. Prosím o omluvení zítra 1.- 5. vyučovací hodinu. Králičice má nespecifikovatelný nález.

Richard Malátný

Dobrý večer, paní profesorko,

prosím o omluvení dnes z 1.- 3. vyučovací hodiny. Vrátil jsem se s králicí z operace, ráno tedy musím na pooperační prohlídku.

S pozdravem Richard Malátný

Poznámka: Další zprávy o stavu králičice už nepřišly, Richard řádně chodil do školy. Zvědavost mě přemohla, proto jsem se po čase napjatě zeptala, jak se pacientce daří. Jak? Ani se neptejte 😊

Příběh pacienta a řidiče Lubomíra

Dobrý den,

ležím od pátku doma s horečkami a nejspíš ještě budu do konce týdne. Jelikož mám omluvný list u Vás, nestačilo by Vám potvrzení od rodiče, že opravdu ležím? :)

Děkuji Lubomír

Odpověď třídní učitelky:

Zdravím, stačí takto, spíš jsem čekala, že mi hned napíšeš, že jsi nemocný. A opravdu lež 😊.

Dobrý den,

zítra mám domluvenou prohlídku u lékaře, zda už můžu do školy. O víkendu se mi už udělalo dobře, a tak jsem šel do školy. S panem doktorem jsme ale byli domluvení, že půjdu v úterý na prohlídku a uvidí se, jestli mě do školy pustí. Každopádně tam musím ráno jít a říct, že je mi skvěle, a poté pojedou do školy. Žádám o omluvění první a druhé hodiny vyučovací, to by mělo stačit ;).

Děkuji a hezký večer.

Lubomír

Dobrý den,

mohu vás poprosit o omluvění celého týdne? Bohužel, probudil jsem se s teplotou a není mi vůbec lépe. Snad se to zlepší, ale je mi jasné, že musím ležet aspoň do konce týdne.

Děkuji, Lubomír

Dobrý den,

blíží se mi konec mé nešťastně protáhlé autoškoly a potřebuji dvě jízdy v ranních hodinách. Moc prosím o omluvění 2., 3. a 4. hodiny v pondělí a bohužel i přes 5. hodinu v úterý.

Děkuji, Lubomír

Dobrý den,

tak ode dneška jsem řidič! Dnes už to do školy nestihnu, tak se uvidíme zítra.

Lubomír

Odpověď třídní učitelky: Hurááá!

Poznámka: Lubomír autoškoļu na úplně poslední pokus zvládl a dnes je z něho zdravý a šťastný řidič.

Chaotický článek o výletě do Francie

Náš výlet do Francie započal v neděli 14.9. večer. Přesněji, měli jsme sraz v ulici za školou, kde jsme čekali na autobus. Sešly jsme se samé holky, takže to byla „velká dámská jízda“, dle slov naší úžasné průvodkyně Jitušky. Krom Jitušky s námi ještě cestovaly paní učitelka Izdná, Saletová a Podaná. Velký podíl na našem cestování měli i naši pánové řidiči, kteří před naší školou přijeli autobusem s obrázkem OBŘÍ slunečnice. Také interiéru nechyběla výzdoba slunečnic a jeden z řidičů dokonce ladil své outfity (přesněji košile) do žlutých barev. Dostal přezdívku pan Slunečnička.

Tak jsme se tedy „nakýblovali“ do autobusu a mohli jsme vyjet směr Francie. Cesta byla dlouhá, a my jsme každé čtyři hodiny stavěli na benzínkách. Ale jeli jsme v noci, takže jsme stejně většinu cesty prospali. A ráno jsme se vzbudili v naší první destinaci Chartes.

Náš výlet plnily hlavně krásné gotické katedrály, kamenné domy, bagety a menhiry.

Menhiry, jsou takové kameny.

...a to by mohlo stačit.

Ale tyhle kameny, nejsou jen tak jaké kameny. Jsou to velké kameny.

...a to by taky mohlo stačit.

Ale tyhle velké kameny, jsou až přes 7000 let staré. Jak se ale takové velké kameny zvedly? A jak je sem tito pravěcí lidé dopravili? Zvedací proces je dole na obrázku. Ale co nás zaujalo nejvíc, byly spekulace a drby ohledně těchto neuvěřitelných památek. Jituška nám prozradila nějaké perličky:

Menhiry se prý v noci hýbou, přesněji, mění místa. Také se vypráví, že mají léčivou, nebo ochranou energii a spoustu žen věřilo, že když se jich dotknou, tak budou plodnější.

Žofka se jednoho z menhirů dotkla. Tak uvidíme, jak to dopadne... :D

Dále jsme v Paříži viděli Arc de Triomphe a známou ulici s luxusními obchody, Champs-Élysées. Něco jako naše Pařížská. Jaká náhoda, že se to jmenuje po Paříži.

Ha ha.(V této části psaní textu už jsme byly fakt unavené.)

Dále jsme se přesunuly ze souše na řeku Seinu, na plavbu lodí. Cestou jsme přešly přes Lávkou Debilly. Viz. obrázek pod textem...

V Paříži jsme strávily celý den až do večera, protože naši páni řidiči si potřebovali odpočinout před dlouhou cestou do Čech. My jsme mezitím nakupovaly, jedly makronky a objevovaly krásy Paříže, samozřejmě, jako správní turisté. A když se setmělo, nasedly jsme do autobusu a po boku Seiný jsme opouštěly Paříž. Jestli jste to nevěděli, Eiffelova věž od setmění každou celou hodinu bliká. A náš vůz přesně v tu dobu odjížděl. Celý autobus byl v nervu, protože jsme všechny chtěly vidět aspoň jednou blikat Eiffelovku naživo. Šlo o minuty, ne-li vteřiny... Eiffelovka se vzdalovala a my odpočítávaly sekundy. A viděly jsme to? Ano, celý autobus zajásal a spokojeně jsme mohly opustit Paříž, i celou Francii.

A tím skončil náš krásný výlet do Francie a my doufáme, že jste si užili náš, z části rozhodně chaotický, článek. My při psaní rozhodně ano.

S pozdravem autorky,

Tereza Řežábková a Žofie Königová

Z. G

foto: Zuzana Syřišťová

Příběhy z Bakawebu aneb Chaos pod kontrolou

Co vám mám vyprávět! Někdy ani nemusíte číst beletrii. Třídnímu učiteli bohatě stačí denně pročíst zprávy od svých plnoletých studentů, kteří se podrobně svěřují se svými potížemi na školním Bakawebu. Abych byla upřímná – když se mi po maturantech výjimečně zasteskne, ráda se k omluvenkám vracím a dojmám se, směju se i pláču. (Smíchy, samozřejmě.) V maturitním ročníku nastal chaos, když začali psát omluvenky samotní maturanti místo jejich rodičů. Peklo!

Některé zprávy by vydaly na román. Sestavila jsem je do tří příběhů a dovoluji si je zveřejnit pouze s lehkou úpravou dat a jmen a se souhlasem pisatelů – absolventů našeho gymnázia. Začtěte se i vy a posuďte sami, zda stojí za to být třídním!

Za mě - určitě!

Jana Košanová

Na úvod krátké rozehrátí:

Třídní učitelka: *Nejste ve škole? Vaše třídní chce vědět, co s vámi aktuálně je. Pište hned, pokud jste tak už neučinili.*

Student: *Dobrý den, já ve škole jsem 😊 a Vy?*

Třídní učitelka: *Taky taky... a těším se na vás!*

Příběh pacienta Richarda Malátného

Vážená paní profesorko,

omlouvám se, zítra se nebudu moct dostavit z důvodu návštěvy lékaře. Jedná se o silné zduření lymfatických uzlin a teplotu 38,6.

Děkuji za pochopení, Richard Malátný

Vážená paní profesorko,

ze zdravotních důvodů bohužel nebudu moct být ve škole (min. tento týden). Příznaky se podobají akutní tonzilitidě (?), jistotu budu mít až v pondělí po vyšetření. Děkuji za pochopení a přeji hezký den!

Richard Malátný

Dobrý den, paní profesorko,

jsem nemocen, podle diagnózy se jedná o akutní zánět nosohltanu a chronickou angínu. S antibiotikální léčbou budu muset bohužel minimálně týden zůstat doma.

S pozdravem Richard Malátný

Zkuste si tipnout, kolik tak měří nejvyšší hora Bretaně: Je to víc než naše Sněžka? Nebo míň?

Míň. A to o hodně. Nejvyšší hora Bretaně měří pouze 383 m. n. m. Dokonce i náš Říp je vyšší. Rozhodně ale bylo poznat, že se nacházíte na nějakém tom vyvýšení, foukalo tam jak blázen.

Ale čeho jsme si na Francii velmi užívali, bylo jídlo. Nejvíce nám utkvěla v hlavě, (na jazyku) jejich specialita - slané máslo. Takhle to zní hrozně nudně, ale věřte, bylo to FAKT dobrý.

Dále také všechny možné druhy pečiva. Bagety, croissanty, a pain au chocolat. Dále také sýry, které nás pan Slunečnička poprosil neotevírat v autobuse. Provonělo by to celý vůz. Každé ráno jsme měli hotelové snídaně, které byly na poměry hotelových snídaní faaakt dobrý. To, co Francouzi vnímají jako snídaňovou normu, je u nás zcela speciální snídaně. U nás rohlík, u nich croissant.

Mňam. Po jídle se nám velmi stýská...

Náš výlet jsme ukončili návštěvou Paříže. Slunečnice zastavila hned vedle Eiffelovky. Vylezly jsme z busu ven a hnedka „chcípily“ vedrem. Bylo 30 stupňů. Celou dobu jsme byly zvyklé na hezké, chladné počasí, takže tohle byl šok. Cestou na Eiffelovu věž jsme narazily na kupce s přívěšky „ajfelovky“, kteří se za každou cenu snažili mít větší úspěch než zbytek jejich kolegů. Prodávání na ulici je ale nelegální, takže nikoho ANI NENAPADLO si něco koupit (mrk mrkity mrk). Nahoru na Eiffelovku to bylo přesně 674 schodů, docela posilko vám řeknu (Takže naše schody na Evropské jsou jen slabý odvar...). Za ten výhled to ale stojí a pokud vám někdo řekne, že Eiffelovka je overrated, tak podle nás rozhodně není. DOKONCE je na Eiffelově věži i záchod! Věděli jste to? Kdo to může říct, že nechal kus sebe na Eiffelově věži? Prozradím vám, že my můžem!! Závidíte??

Atmosféra je úchvatná. Ulice zablokovaná kontajnery a kolem tisícovky lidí. Hlasitý DJ set, co jede až do brzkých ranních hodin, gorki list, pro mě dnes už symbol blokády, bylinný likér, který s každým lokem chutná hůř. To všechno a já - někde mezi. Chaos a já v něm. Ztracen, ale jako bych se v něm našel. Zůstal jsem do jedné ranní. Ve tři mne vytáhl ven náhodný Tinder date. Sešli jsme se na blokádě asi hodinu po domluveném čase. Ale bylo mi mile. Získal jsem zase bližší vhled do dění aktuálního i předešlého. Seděli jsme na silnici. Čtyřproudovce, které pro vyrovnání se Evropské chybí jen pruh pro tramvaje. Seděli a užívali si to, že co nám dříve sebrala auta si aspoň dnes a snad i zítra můžeme vzít zpět.

Brzy ráno, asi kolem páté, se však můj date rozběhl za neznámou osobou, ženou středního věku, a tam to všechno začalo. Neznámá žena, říkejme jí Dragica, je jednou z hvězd mé srbské éry, která, jak se zdá, nebere konce. Dragica mi řekla všechno o moderní srbské politice, o situaci s protesty, o médiích, prostě všechno. Myslím si, že kdybych ji nepotkal, nikdy bych nebyl tak informován a tak zaujat Srbskem. S Dragicou jsem se setkával na blokádě RTS každé ráno, chodila totiž pravidelně na „ranní směnu“, čas od přibližně pěti ráno, kdy bylo na blokádě nejméně lidí a blokáda tak byla nejzranitelnější. Ukázala mi ikonické ranní vysílání RTS, která doopravdy bojovala s udržení běžného vysílání. Když pak za mnou přijela Demi, aby mi pomáhala získávat informace, provedla nás po městě a pozvala na oběd. Jenže takový srbský oběd, to není jen tak, a už vůbec ne u Dragicy. Každé jídlo, na které nás pozve, má aspoň tři chody, a když jí prosím, aby si s námi nedělala starosti, odbyde mne s tím, že to bylo velmi jednoduché jídlo (očividně vaří vývar už dva dny a stojí to za to).

Dragica také umí nejlepší ovocný salát. A protože tohle je Větrák a téma je chaos, teď jsem ztělesněním Haliny Pawłowské a přišel čas na recept:

Ovocný salát hvězdné Dragicy

*Na tento luxusní salát budete potřebovat **banán, broskve, borůvky a med**. Zapomeňte na jablka a pomeranče. Klíčem jsou malé kousky, to nejlepší ovoce z trhu, špetka lásky a hodně medu. Pro efekt nasypte maliny navrch. Jestli jsem na nějaké ovoce zapoměla, domyslete si ho.*

MALOVÁNÍ PODCHODU V PODBABĚ

foto: Alžběta Mázlová

Naši spolužáci z druhého a třetího ročníku gymnázia krásně vymalovali železniční stanici v Podbabě!

Chaos v životě, chaos v zemi. Srbsko, kterým posledních 10 měsíců zmítají protivládní protesty a já někde mezi.

23. 9. 2025, Filip Hliník

V době velikonočních prázdnin jsem do Bělehradu odjel poprvé. Brzy však bylo jasné, že to nebude naposled a že musím něco dělat. A tak se z mých sociálních sítí stalo médium šířící informace o aktuálním dění, začal jsem psát články a plánuji co dál. Jak to začalo, probíhalo a probíhá a proč chaos?

Když mi jedna z redaktorek Větráku nabídla prostor pro vydání článku a řekla mi, že téma tohoto čísla je chaos, napadlo mne, že téma napasovaly přímo na mou zkušenost ze Srbské republiky. Tam jsem poprvé odjel v dubnu. Impulsem k tomuto rozhodnutí bylo použití sonické zbraně na protestu 15. března, o kterém se mluvilo jako o největším shromáždění za novodobé dějiny Srbska.

Do Bělehradu přijíždím po asi 18 hodinách cesty autobusem z návštěvy mé kamarádky ve Florencii a objednávat si ubytování blízko ulice Takovska, kde by měla být nějaká blokáda, o které zatím ještě málo vím. Odhazují věci a jdu. Před budovou parlamentu jsou stany a občané pískající na píšťalky, typický symbol srbského boje za demokracii. Ptám se na teď už hloupé otázky. Co to je? Je tohle ta blokáda? Zjišťuji, že není, že musím ještě kousek z kopce dolů. Čím víc se blížím, tím silnější je ohlušující zvuk stovek píšťalek, naštvaní občané blokují studio státní RTS (Radio-televizija Srbije), která podle nich šíří provučíčovskou propagandu. V Bělehradě nezablokovali pouze studio v Takovske, ale též druhé studio na okraji města, Košutnjak. Vytahuji diktafon a ptám se. Lidé jsou přívětiví a milí, některé překvapuje můj zájem o dění v jejich zemi. Už si tak nějak zvykli na mlčení Evropské unie.

Sama v koutě vzlykám

Sama v koutě vzlykám
 a sama sobě říkám
 věci, co bych jinému neřekla,
 ani svému dítěti do nevinné duše bych nešeptala
 ta slova, kterými si ubližuji,
 lásku sama k sobě sužuji.

A pak se srdce zeptá:
proč si je pořád opakuješ,
ta slova, která si tak dobře pamatuješ?
Kdy už přestaneš? srdce vyčerpaně šeptá

a já šeptám nazpět:
nevím, jak z toho zpět,
nevím, jak netrpět,
nevím, jak v tomto boji uspět,
nevím, jak konečně dospět.

Dospět...?
 Dospěla jsi už, když ti bylo pět,
 a teď už přestaň trpět,
 má milá,
 kéž bys to nikdy neprožila.

Rozálie Julie Ambrožová 1.B

Sladký úsměv

Copak je úsměv sladký
 Jak chvění v hlase vratký
 Jak chvilka v čase krátký

Úsměv je sladký
 Když červenaj se líčka
 Úsměv je vratký
 Když píše se na víčka
 Úsměv je krátký
 Když cukne sebou v pase
 Kdypak se na mě usměje zase

Že prý je vidět
 Na konečcích vlasů
 Jak v písni v něm slyšet
 Všech falešných hlasů

Hlasů, co třfístí se
 O skleněné desky
 Snad trochu stydí se
 Však směje se hezky

Martin Alan Dušek 3.AG

Až v krku

Ráno začíná jako každé jiné. Probudím se a jako obvykle potřebuju čůrat. Po chvíli přemáhání se za táhlého vrzání zvedám, a rozespale se ploužím na záchod. Ani se nepokouším rozlepit ospalkami spleená víčka, jsem zvyklá pohybovat se po bytě poslepu. Po paměti sedám na záchod, zatlačím... Tryská ze mě dravý proud nažloutlé tekutiny, která podřízena gravitací bezhlavě padá neuvěřitelnou rychlostí dolů. Zatímco se třfští o parkety, v břiše se mi postupně rozlévá čím dál větší blaho. Je to hřejivý pocit, že po několika hodinách se nádoba konečně vyprázdnila. Cože, že moč dopadá NA PODLAHU? Copak to, na čem sedím, není záchod, a nevypustila jsem ji do kanalizace??

Po onom šokujícím zjištění jsem paralyzována, neschopná vůbec myslet. Tupě zírám na loužičku před sebou. Tady je něco špatně. Postupně se ve mě probouzí vědomí. Zjistím, že divný pocit, který neustále nabývá na intenzitě, byl opodstatněný. Když totiž zdvím hlavu, zarazím se. Nade mnou se rýsuje neurčitý obrys mohutné postavy. Stojí jen asi krok ode mě a nehybně mě pozoruje. Neodvažuji se na to podívat, ale připadá mi to jako monstrum, něco mezi člověkem a zvířetem. V napjatém tichu si uvědomím, že hlasitě oddechuje, z nozder mu přímo chrčí.

S vědomím naprosté bezbrannosti vyčkávám, co bude dál. Každý nerv mého těla je v pohotovosti, čekající útok té nepředvídatelné bestie. A jakoby tvor vyslyšel mé obavy, naklonil se nade mnou. Projel mnou panický strach, rozdrkotaly se mi zuby. Fantazie, jindy pečlivě držená na uzdě, se rozjíždí na plných obrátkách. Rozbíhá se po břitkých ostřích nožů, které tak rychle mohou převzít moc nad hromádkou masa, kostí a životem pulsujícím prouděním krve, zatím ještě poháněným tepajícím orgánem lásky. Srdcem, které se teď vši silou dere z hrudi ven, splašeně si kleští cestu z vetchého vězení mého těla, a vůbec si nedá rozmluvit, že v zájmu přežití je pro mě klíčová chladná hlava.

Jenomže stín se v mžiku narovnal, otočil, a v tu ránu zmizel ve dveřích. Ufff! Odešel! Vráť se? Seberu rozum do hrsti, tuhle příležitost nesmím promrhat. Daló mi to čas k dobru, rychle vymyslet, co dál... Ať už mi hrozí bezprostřední nebezpečí, nebo mě vyhodnotilo jako bezcennou kořist, musím si zajistit bezpečí! Nejjistější by bylo utéct, ale kromě již zmíněných dveří, kam rozhodně chodit nehodlám (nejsem přece tak blbá, abych šla přímo obludě do chřtánu), tu je jen jedno okno. Jsem ve čtvrtém patře, skok by znamenal jistou smrt. V nejmenším, kdybych to přežila, tak ohavně znetvořená. Tudy cesta nevede.

Jediné, co se dá dělat, je najít prozatímní útočiště. Poohlédnu se po místnosti. Pohled se mi zastaví u černého kabátu visícího na věšáku. Ještě včera byl uklizený ve skříni! Tím si jsem jistá, přece jsem ho tam sama uklízela. Jsem tak unavená!

Ale zpátky k věci. Projíždím pohledem po nábytku. Kam se jen schovat? Do skříně? Za dveře nebo do koupelny? Už to mám! Když vysunu z pod postele bednu s ponožkami, krásně se tam vejdu. Zalezu si pod postel. Pak krabici vrátím na své místo, aby mě kryla. Pořádně se přitisknu ke zdi, už trochu klidnější, si okusuju dolní ret. V rukou pevně svírám amulet, který mám pověšený kolem krku na tenkém proužku kůže. Vůně levandule mě vždycky uklidní. Ačkoliv hned nato se dostaví skličující pocit opuštění. Je dobré vzpomínat, když každá krásná vzpomínka je vykoupena děsy a mnohonásobnými muky? Vzpomínkami, které nejlépe vymazat z paměti? A které se přisají na štěstí jako hejno neodbytných komárů?

Ten amulet jsem dostala od rodičů. Byla neděle, a na vesnickém tržišti bylo živo. Šli jsme nakoupit čerstvé potraviny a rodiče sem tam zapřádali hovor se sousedy. Já byla ještě malé děcko snažící se napodobovat své dospělé rodiče, kteří byli můj velký vzor. Koupili mi marcipánové srdce. Přibelhala se k nám stará cikánka a začala se na mě rodičů vyptávat. Nechtěli s ní mluvit, ale ona najednou zvýšila hlas, abych ji také slyšela „Tu vaši holčičku čekají špatné časy, stane se hrozné neštěstí... Mám tu amulet, který chrání před zlou silou, za dva krejcary. Ale bohužel je to tak vážně, že si ani nejsem jistá, jestli to stačí.“ Maminka se tomu pousmála a amulet mi koupila. Ale ta událost ji zasáhla. Už zdaleka nebyla tak veselá. V tváři jí nervózně škubalo, když mě odváděla domů...

To bylo naposled, co jsem ji spatřila.

Marie Bašeová 3.AG

Pojďme dál, doufám, že jste se posilnili a máte energii na zbytek textu. Noc narozdíl od předchozí proběhla v klidu a v osm ráno uléhám ke spánku. Spánku, který trval přesně dvě hodiny, protože byl čas na check-out a hledání ubytování, kde nebudu muset sdílet malý nevábně zapáchající pokojíček s dalšími pěti lidmi. Našel jsem, vydal se, viděl, zaplatil a bez nároku na vrácení peněz o dvě hodiny později utekl. Podmínky byly otřesné. Krosnu odhazují ve stánku studentů před budovou RTS a zůstávám tam. Přes noc nespím, ráno potkávám Dragicu, v 11:52 držím na Takovske 16 minut ticha za 16 obětí tragédie z 1. 11. 2024 v Novim Sadu a asi ve dvě odpoledne uléhám ke spánku v bytě milé studentky, kterou jsem potkal předchozí noc.

Další noci probíhají relativně stejně až na poslední, kdy kolem čtvrté ranní na pár hodin usnu na dvou krabicích od pizzy a dvou dekách přímo před studiem Radiotelevizije Srbije. Pak jsme pozváni na zmíněný oběd a z něj pospíchám na večerní autobus domů. Ano, z oběda, ty se v Srbsku totiž často protáhnou na návštěvu na celé odpoledne. Tam v klidu usedám a těším se na zasloužený spánek. Probouzím se na hraniční kontrole na hranici s Maďarskem, dojdu k okénku, kde si mne podezřívavě prohlíží policista, ptá se proč jsem v Srbsku byl. Turismus, odpovídám jednoduše. Dá mi razítko do pasu a já mám pocit nedotknutelnosti. Jenže pak za mnou přijdou další dva, požádají mne, abych si vytáhl své zavazadlo a šel za nimi. Vstupuji do místnosti, batoh pokládám na snad bývalou školní lavici a už jen pozoruji, jak se obránci zákona prohrabávají mými věcmi. Všemi věcmi. Na zem padá mé špinavé oblečení, koukají podezřívavě po diktafonech a když spatří vestičku „PRESS“, ptají se, zda jsem novinář. Odpovídám, že nejsem.

To, že teď píšu svůj první článek do Větráku, prozrazuje, že jsem tuto zkušenost přežil. Proč ale chaos v životě? A co další cesty do Srbska? To si schovám do dalšího čísla. Do té doby doporučuji Deník Alarm a podcast Moshpit, kde píšeme a mluvíme o současném dění v zemi. Naše články najdete pod mým jménem - Filip Hliník.

Přeji příjemné čtení.

Pro slepičí kvoč

Proč tak málo riskujeme, když od toho by měl život být.
Proč přes zprávy komunikujeme, když můžeme rozhovor z očí do očí mít.
Proč na sebe hrajeme hry, když nás učili, že s upřímností nejdál dojdeš.
Proč si jako štít stavíme ledové kry, když víš, že bez lásky pojdeš.
Proč se neumíme v životě zastavit, když všechno krásné máme kolem sebe.
Proč si fake scénáře umíme v hlavě představit, když in real life máme problém říct „miluju jen tebe“.
Proč máme potřebu se všem zavděčit, když v nouzi poznáš přítele.
Proč se snažíme ostatní o své dokonalosti přesvědčit, když je jim to úplně u prdele.
Proč se bojíme dělat chyby, když chybami se člověk učí.
Proč sobě dáváme falešné sliby, když nás jejich nenaplnění pak mučí.
Proč musíme vědět co v životě chceme, když to v hloubi duše nevíme.
Proč proto tolik dřeme, když životem jen slepě běžíme.
Proč vězníme své sny do klecí, když pak nemáme pro co žít.
Proč už nemůžeme být bez těchto věcí a přestáváme tím jen lidmi být.

Adéla Pirošová

Óda na studentskou poezii

Nedávno z nudy taky do programu, dávám si psaní krátkých epigramů.

Doma mi říkaj zas a znova, že nejsem nadán s to psát slova.

Znova mi říkaj zas a zas, ať ty mé rýmy vezme ďas.

Ale já mám opravdu hodně času, tak chytám se pera jak husa klasu.

A že se necítím zrovna dnes krásně, chci toho využít: „Budu psát básně!“

Snad trochu z prudy k čtenáři bez soucitu, umím vám napsat i báseň bez pocitu.

A jak dnešní politik pro pravdu rve se, tak i můj verš myšlenek snese.

Vždyť je to příjemné jak bolavé dásně, číst si ty studentské verše a básně.

- T O - M O J E -

Přála bych si

Růže pevně zatočené a bez trnů.

Moře, co po namočení se mi na kůži nelepí a

Colu Zero s kouskem citrónu, taky umýt si vlasy tunou šamponu.

Celou ves mít na dlani.

Potají uždibovat čokoládu, která zahojí každou větší i menší ránu.

Stát znovu na prknech, co znamenají svět. Tentokrát ale lépe a bez výčitek.

Cítit hořkosladce a zároveň i kysele.

Mít teplý vánek přilepený na těle a na něm dlouhou růžovou košili.

Kéž bychom na tváři neustálý úsměv nosili...

My

Vy?

Ona či on

Kouká beruška z podokna.

Květina vykvetla, uvadla a takto celé dokola.

Přála bych si

Koukat na svět starými brýlemi s novými očima.

Neplakat, nelitovat a nestěžovat si docela.

Filozofovat nad správným a vypouštět to mylné.

Dýchat tvými plícema.

Být jak

stéblo trávy, co pohupuje se ve větru.

Peříčko, se kterým se nikomu nespletu.

Žlutá barva orámovaná okolo slunce.

Vínová kabelka, co nikdy se nedočká smutného konce.

Anna Jarošová 4.G

o pocasi (o cem jinym)

venku je bourka

a v my

hlave taky

nad nama vidim ted casto jen

mraky

doufam ze slunicko za chvili vysvitne at

my jak kyticky

muzem dal klicit

hlavne si preju

at nemuzou nas znicit

a my

nezvadnem navzdycky

na dne lahve

jsem
ztracena sama v sobe
v uplne cele moji osobe
je to co delam spravny?
proc je moje srdce prazdny?
jako lahve od vina
co cekaji u dveri nez je odnesu

dopijim
uz treti lahev
a pripada mi
ze ta pravda
ktera se udajne ma skryvat na dnu
je porad v nedohlednu
a svoje pocity
ty jsem ze sebe ani pod vlivem vina
nesetrasla
svicka zhasla
a s ni i moje nadeje
na to, ze bys mi snad vysvetlil
jaks to videl

Metamorfóza

Ležet na louce,
pozorovat pulce.

Jak mrskají ocásky,
a nekladu si otázky.

Jaký je smysl života?

Proč na Zemi stále stoupá teplota?

Která je nejdůležitější hodnota?

Kam všichni furt spěchají?

Z jakého důvodu zvíře u popelnice nechají?

Kdy lidi začnou řešit sebe a ne jiné?

Tohle všechno ty pulce mine.

Nemají žádné otázky,

a tak jen mrskají ocásky.

Vnímám

Potřebuju zastavit

Lapit dech

Zpomalit tep

A jen být a dýchat jako dřív

Vnímat že stromy začaly kvést

Že brouci začínají ven lézt

Vnímat že se už nestmívá v pět

A že mi na stole chcípá dlouho nezalévaný květ

Vnímat že můj pokoj vypadá jako po výbuchu

A že mají super slevy na reebooku

Vnímat že v autobuse hlásí poslední stanici

A že lovec na Nově už vyhrál finalovou štvanici

Vnímat svůj dech

Vnímat že mam stále rychlý tep

Vnímat že vnímám

Adéla Pirošová